

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Sereno. 235.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

tia, consiliisque inopiae progressi sumus, ut nec spatium quidem habeamus Sacerdotij munus Deo exhibendi: quod videlicet mala, quibus vndique cingimur, minimè nobis potestatem faciant instrumenta ea capeffendi, quibus hostilem impetum propulsemus.

Anastasio. 233.

Psalms.

Quod Christus viros sanguinū abominetur, nec eos dūtaxat, verum etiā omnes qui cum ipsis degunt (quod scilicet eorum flagitia & scelera minimè vlciscantur) in Herode ostendit. Etenim post nefariam Baptistæ cædem, relicta regione secessit. Quocirca, nisi & teipsum, & omnes ciues, Herodis fatum subire vis (cum quibus & domus tua, & liberi de medio tollentur) immanem istum furorē comprime. Quid frustra in malam pestē, & exitium festinas?

Matth.

Amazonio. 234.

Matth.

Quid tu incassum libros gestas, & eorū lectionem, per ea, quæ faris, auersaris? Nam cum Dominus ipsum quoque curiosum fæminarum conspectum damnet, tu tamen non modò infano pulchritudinum amore flagras, verum etiam feruile, vrin-tellexi, vitam amplexus es, ut qui cõtubernale seortum acceperis, ac sempiternam ignominia ames. Atqui te illud scripturæ ob oculos habere oportebat, Honorabile connubium in omnibus, & thorus immaculatus, fornicatores autem & adulteros Deus iudicabit: atque illud confectari, hoc odisse. Horrèdum est in Dei manus incidere. Qui hæc scripturæ verba attēdit, haudquaquā his delectatur, verum resistit.

Heb.

Heb.

Sereno. 235.

Matth.

Non ea de caussa Christus, qui pectus ipsum penetrat, ex discipulis suis percōtabatur, Quæ me dicunt homines esse, quod variam hominum de se opinionem ignoraret, sed ut hac ratione certam omnibus confessionem traderet, quam ab eo inspi-

τῆς κυκλοῦντων χειρῶν, οὐ διδόντων ἀλάσθαι τῆς ἀμυπηρίων ὀργάνων. ἐπὶ καὶ Φινεὲς σφοδράτη ἐξεήσατο, ὅτε θεὸς παρωργίζετο.

Αναστασία. σλγ.

Ὅτι ἐδελύσεται χεῖρὸς τοὺς ἄνδρας τῆς αἰμάτων. Ὅσα αὐτὸς δὲ μόνους φημί, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς οἰκούντας ἐν αὐτοῖς, ὡς οὐκ ἐπέξιώντας ταῖς αἰτῆς χειρουργίας, δάκνυσιν ἐπὶ Ἡρώδου. μετὰ γὰρ τιῶ τῶ βαπτιστῆ μαιφρονίαν καταλιπὼν ἀνεχώρησεν εἰς τοῖς, ἢ καὶ σαυτὸν καὶ πάντας τὸς ἐν τῇ πόλει τῆς Ἡρώδου βέλει τὴν χεῖρ πελευτῆς, μεθ' ὧν καὶ οἰκός σου καὶ παῖδες ἀφανισθῶσιν, πᾶσαι τῆς ἀπὸ τῆς ματίας. ἢ μάτην ἐπέειγες καὶ ὡς ἐξολόσθαι.

Αμαζόνιο. σλδ.

Τὴν καὶ εἰκὴ βιβλιοφορεῖς, καὶ τιῶ ἀγάγῳσι ἐκτρέψῃ οἷς ποιεῖς. τῶ κυεῖς γὰρ καὶ αὐτῶ τιῶ περιεργον θεῶν κατακρίνοντος, σὶ εἰ μόνον ἐπιμαρτυροῖς καλλεσι, ἀλλὰ καὶ βίον ὡς ἐγγῶν ἀνδραποδῶδη ἠγάπησας, πόρῳν σὺνομοι λαβῶν, καὶ αἰώνιον ἀπίμῳν ἀγαπῶν, θεῶν σὺνιδῶν τὸ γεγραμμένον. τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι, καὶ ἡ καίτη ἀμίαντος, πόρῳς δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ θεὸς. καὶ τὸ μὲν ζηλωσαι, τὸ δὲ μισῶσαι. φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας θεῶ. ἔχ' ἡδεται τῶτοις, ἀλλὰ καὶ ἀντιπάσεται ὡρθότῳ.

βιβλιοφορεῖς.

Σερίνο. σλε.

Οὐκ ἀγνοῶν τιῶ τῆς ἀγράφῳν περὶ αὐτῶ πολυώνυμον δόξαν ὁ τὰς χερδίας ἐμβατεύων χεῖρὸς, ἤρετο τοὺς εἰαυτῆ μαθητῶς, τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι; ἀλλὰ τιῶ ἀσφαλῆ ὁμολογίαν διδάξαι πάντας βεβλόμενος.

ἡγ

ἦν ἔμπνευσθεὶς ὁ Πέτρος παρ' αὐτῆς ὡς
κρηπίδα καὶ βῆθρον ἀπέθετο, ἐφ' ἣν ἔ-
ἑαυτῆς ἐκκλησίαν ὁ κύριος ἀποδόμησε.

Τῷ αὐτῷ. σλγ.

Τὸ σὺ εἶ ὁ χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ, τῆς
δύο φύσεων σημεῖον τὴν ἔκωσιν, ἦν ἐν
ἑαυτῷ ὁ τῆς θεοῦ υἱὸς εἰς σωτηρίαν ἡ-
μῶν θεοπροπῶς ἐξεργάσατο.

Ἡρμοκλιῶ. σλζ.

Ἀγνοεῖς μὲν τὴν ἀναπόδοσιν, ὡς
ἀβλεπῶν παρὰ τὰ μέλλοντα. ἔ μόν-
ον δὲ ἐν τῷ μέλλοντι κερτιρίω, ἀλ-
λά καὶ ἐν τῷ παρόντι βίω τὰς ἐπάξιας
πίστις δίδως οἱ βάσανοι, καὶ πειθέτω
σε ἡ τοῦ Ἀχαάβ Ιεζάβελ, ἔπιμανεῖ-
σα τῷ τῆς Ναβουθ ἀμπελῶνι, καὶ
νῦν μὲν βροχὰ κωῶν γενομένη, μετὰ
ταῦτα δὲ τῷ αἰωνίῳ πυρὶ τηρηθήσεται.

Σερηνῶ. σλη.

Πύλας ἄβου ὁ θεὸς λόγος ἐκάλε-
σε, τὰς τῆς ἀθῶν πτωχίας, τὰς τῆς
ἀρέστων βλασφημίας, αἷς ποὶ πάσαις
ἀνθεσῶσα ἡ τῆς θεοῦ ἐκκλησία, αἷς
μὲν καταγωνίζεται, ὑπὸ δὲ τῆς ἐ-
κατακυριεύεται.

Ἀλφειῶ πρεσβυτέρῳ. σλθ.

Ἡ ἐν τῷ ὄρει μεταμόρφωσις τῆς δε-
σπότης ἡμῶν καὶ σωτήρος, τὴν ἐκ νε-
κρῶν ἐξανάστασιν ἡμῶν παρεδύλαξ,
ἦν τινα καὶ φυλάττειν ἐν ἑαυτοῖς οἱ θεα-
ταὶ παρεστέθησαν μέχρι τῆς αὐτῆς
ἀναστάσεως, ὡς τότε πρὶν φημισμένην,
οἷα τῷ ἔργῳ ὄρα μὲν. ἡ δὲ Μωσῆος
καὶ Ἡλίου παρουσία, τὴν ζώντων καὶ νε-
κρῶν ἐμαρτύρησιν αὐτῶν δεσποτέαν.

Κυρηνίῳ. σμ.

Εἰ τῆς κακῶν ἀγίων ὅτι τὸ θεῖον,
πῶς ὅτι σε ἕει, καὶ ἡλιον ἀνατέλλει,
καὶ μέχρι γήρωσ σε παρέτειναι ἐν ταῦτα,

ratus Petrus, tāquam basim ac fundamē-
tum iecit, super quod Dominus Eccle-
siam suam extruxit.

Eidem. 236.

Hæc verba, Tu es Christus Filius Dei,
duarum naturarum coniunctionem signi-
ficant, quam Dei filius in seipso, nostræ fa-
lulis causa, modo deitati consentaneo ef-
fecit.

Hermociano. 237.

Mercedem ignoras, ut qui ad futura cæ-
cutias. Porro non in futuro duntaxat iudi-
cio ac tribunali, verum etiam in hac vita
meritas pœnas pendunt, qui invidia labo-
rant. Huius rei tibi fidem faciat Iezabel
illa vxor Achab, quæ insana quadā vineæ
Naboth cupiditate exarsit: ac propterea,
& nunc canibus præda fuit, & post igni
sempiterno seruat.

Sereno. 238.

Per inferi portas diuinus sermo impio-
rum hominum cœtus atque heresum blas-
phemias intelligit: quibus omnibus obfi-
stens Dei Ecclesia, eas quidem frangit &
expugnat, ab iis autem vinci non potest.

Alphio presbytero. 239.

Domini ac Saluatoris nostri in monte
transfiguratio, nostram à morte ad vitam
excitationem præsignabat: quam quidem
etiam usque ad ipsius resurrectionem, taci-
tam apud se tenere spectatores iubebatur,
ut pote tum fidem inuēturam, ut quæ iam
re ipsa perficeretur. Mosi autem & He-
liæ præsentia hoc testabatur, eū & viuis
& mortuis dominari.

Cyrenio. 240.

Si Deus malorum author est, qui fit ut
super te pluat ac solem oriri faciat, atque
ad senilem usque ætatem hic tibi vitam

H iij